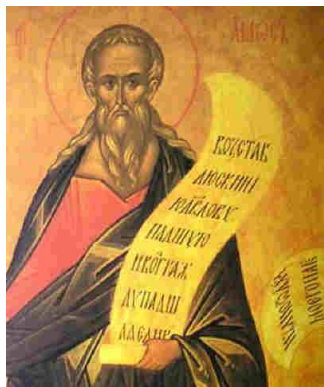

ЖИТИЕ НА СВЕТИ ПРОРОК АМОС

Роден в палестинския град Текоа и пастир по занятие, Амос бил повикан от Бога на пророческо служение през времето на юдейския цар Озия и израилския цар Йеровоам. Неблагодарният народ не се вслушвал в предупрежденията и откровенията на пророка, който възвестявал наказание от Бога.

Към вождовете на израилския народ той казвал:

"Горко вам, които смятате, че е далеч злочестия ден, и правите да се приближи тържеството на насилието; които лежите на одри от слонова кост и се обтягате на леглата си, ядете най-добри овни от стадото, пеете под звука на гусли, пиете вино от чаши, мажете се с най-добри мазила и не ви боли сърце за злополуката на народа. Затова ще отидете в плен начело на пленниците" (Амос 6:3–7).

В седма глава от книгата на пророка четем:

"Амасия, свещеник ветилски, прати при израилския цар Йеровоам, а Израил непременно ще бъде откаран пленник от земята си". И рече Амасия на Амос: "Ясновидецо, иди и се отстрани в земята Юдова! Там яж хляб и там пророкувай, а във Ветил вече не пророкувай! Защото той е светиня царева и е царски дом". Отговори Амос и рече на Амасия: "Аз не съм пророк и не съм син на пророк. Аз бях пастир и събирах диви смокви. Но Господ ме взе от овцете и ми рече: "Иди, пророкувай при Моя народ Израиля!" Сега изслушай словото Господне! Ти казваш: "Не пророкувай против Израиля и не произнасяй думи против дома Исааков!" Затова ето що казва Господ: "Жена ти ще бъде обезчестена в града, твоите синове и дъщери ще паднат от меч, земята ти ще бъде разделена с мерилна връв, ти ще умреш в нечиста земя, а Израил непременно ще бъде отведен от земята си" (Амос 7:10–17).

ЖИТИЯ НА СВЕТИИТЕ

Не изтърпял тия думи, ветилският жрец заедно със сина си нанесъл такъв побой на Амос, че пророкът едва бил доведен до къщата му, където скоро и умрял – в VIII в. преди Христа. Той живял около 200 години преди Вавилонския плен.

Пророчествата му са събрани в книгата, която носи неговото име и се състои от девет глави.

© Жития на светиите. Синодално издателство, София, 1991 година, под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит д-р Атанасий (Бончев).